

Istoricul bugetului UE

Afaceri bugetare



© Parlamentul European

Departamentul tematic pentru afaceri bugetare

Direcția Generală Politici Interne ale Uniunii
PE 636.475 - mai 2019

RO

DIRECȚIA GENERALĂ POLITICI INTERNE
DEPARTAMENTUL TEMATIC D: AFACERI BUGETARE

Istoricul bugetului UE

ANALIZĂ APROFUNDATĂ

Rezumat

Bugetul Uniunii Europene are trei piloni: cheltuielile, finanțarea și auditul gestiunii sale. Această notă de informare se referă la originile bugetului, la evoluția sa prin planificarea multianuală și la procesul anual de întocmire a bugetului. Contextul în care a fost elaborat prezentul document a fost reprezentat atât de evoluția competențelor Parlamentului European în domeniul bugetar, cât și de evoluția finanțării bugetului și a procesului de audit. De la apariția primei Comunități Europene în 1952, au existat tensiuni la nivelul instituțiilor europene și al statelor membre în legătură cu procesul de întocmire a bugetului, precum și o strânsă legătură între reformele care vizează cheltuielile și cele legate de finanțare.

Prezentul document a fost elaborat la solicitarea Comisiei pentru bugete a Parlamentului European

AUTOR

Dr. Giacomo Benedetto, profesor la catedra Jean Monnet, specializat în politicile Uniunii Europene, Royal Holloway, Universitatea din Londra

ADMINISTRATOR RESPONSABIL

DI Niels Fischer
Departamentul tematic pentru afaceri bugetare
Parlamentul European
B-1047 Bruxelles
E-mail: poldep-budg@europarl.europa.eu

VERSIUNI LINGVISTICE

Original: EN
Traduceri: BG, CS, DA, DE, EL, ES, ET, FI, FR, HR, HU, IT, LT, LV, MT, NL, PL, PT, RO, SK, SL, SV

DESPRE EDITOR

Pentru a contacta departamentul tematic sau pentru a vă abona la buletinul său informativ, vă rugăm să scrieți la:

poldep-budg@europarl.europa.eu

Manuscris finalizat în mai 2019.
Brussels, © European Union, 2019.

Acest document este disponibil pe internet, la următoarea adresă:
<http://www.europarl.europa.eu/committees/ro/supporting-analyses-search.html>

DISCLAIMER

Opiniile exprimate în acest document sunt responsabilitatea autorului și nu reprezintă neapărat poziția oficială a Parlamentului European.

Reproducerea și traducerea documentului în scopuri necomerciale sunt autorizate, cu condiția ca sursa să fie menționată și editorul să fie anunțat în prealabil și să primească o copie a materialului.

CUPRINS

CUPRINS	3
LISTA TABELELOR	4
LISTA FIGURILOR	4
SINTEZĂ	5
1. ORIGINILE BUGETULUI	6
1.1 Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului, 1952	6
1.2 Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și Comunitatea Economică Europeană, 1958	7
1.3 Tratatul de fuziune, 1967	7
1.4 Tratatul de la Luxemburg (1970) și Bruxelles (1975)	8
2. DE LA PIAȚA COMUNĂ LA PIAȚA INTERNĂ	11
2.1 Perspectivele financiare și cadrul financiar multianual începând cu 1988	11
2.2 Bugetul anual și Tratatul de la Lisabona din 2009 încoace	13
3. RESURSELE PROPRII DIN 1970 ÎNCOACE	15
3.1 Resursele proprii în anii '70	15
3.2 Corecția în favoarea Regatului Unit obținută la Fontainebleau, 1984	20
3.3 Resursele proprii și piața internă	20
4. AUDITAREA BUGETULUI	23
5. ALTE CONCEPTE	25
5.1 Angajamente, plăți și angajamente restante	25
5.2 Credite diferențiate și nediferențiate	25
5.3 Prealocarea sau nu a finanțării	25
5.4 Acordul tacit (Gentleman's Agreement)	25
5.5 „Nicio linie bugetară fără temei juridic”	26
REFERINȚE	27
ANEXE	30

LISTA TABELELOR

Tabelul 1: Contribuția, în procente, a fiecărui stat membru și numărul de voturi, 1958-1974	15
Tabelul 2: Modificarea resurselor proprii începând cu 1970	17

LISTA FIGURILOR

Figura 1: Procedura bugetară din 1975	10
Figura 2: Cotele de cheltuieli începând cu 1988 (nivelul de referință: credite de angajament de 1,28% din PNB în 1993-1999)	12
Figura 3: Procedura bugetară după 2009	14
Figura 4: Evoluția resurselor proprii din 1958 încoace	21

LISTA ANEXELOR

ANEXA I	
Cronologia bugetului UE	30
ANEXA II	
Ciclul de viață al bugetului anual și descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului, exemplul exercițiului bugetar 2019	31
ANEXA III	
Angajamentele aferente cheltuielilor multianuale începând cu 1988	32

SINTEZĂ

În 1952, a fost creată prima Comunitate Europeană a Cărbunelui și Oțelului, o structură politică ce dispunea de instituții centrale, independente și căreia i-a fost conferită o competență de impozitare în sectorul cărbunelui și al oțelului. Această activitate nu era supusă controlului direct al statelor membre. Dacă politicile actuale în domeniul bugetar ale Uniunii Europene se caracterizează prin reticența autorităților naționale de a permite Uniunii să exercite o activitate bugetară, ar trebui menționat că această reticență s-a manifestat timp de aproape 70 de ani. După anii '60, rolul Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului s-a diminuat. Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și Comunitatea Economică Europeană, care au fost înființate ulterior, și Uniunea Europeană, care le-a succedat, nu au permis instituțiilor lor centrale să exercite în mod direct atribuții în domeniul fiscal.

Această notă de informare analizează competențele bugetare ale celor trei Comunități Europene care au fost înființate în anii '50. Documentul explică modul în care au funcționat bugetele comunităților, precum și modificările care au avut loc în anii '60, în perioada în care comunitățile au fuzionat, iar cheltuielile s-au majorat într-o serie de noi domenii de politică, printre care se numără, în special, Fondul social european și agricultura. Această creștere a cheltuielilor a creat o tensiune între statele membre, ghidate de priorități diferite, care a fost rezolvată prin adoptarea Tratatului de la Luxemburg din 1970. Printre soluțiile oferite se număra o bază de finanțare permanentă pentru buget, precum și extinderea competențelor de modificare a bugetului și control bugetar de care dispunea Parlamentul European.

Cheltuielile au continuat să crească în anii '70 și '80, odată cu introducerea și dezvoltarea ulterioară a politicii de coeziune. Începând din 1979, rolul Parlamentului European a fost întărit prin alegerea directă a membrilor săi, care erau, anterior, numiți de parlamentele naționale, și, tot de la această dată, Parlamentul a început să adopte, în domeniul bugetar, poziții aflate în dezacord cu Consiliul, care reprezintă interesele statelor membre. Având în vedere că programul privind piața internă a fost lansat în 1987, erau necesare mai multe investiții și, prin urmare, un buget sporit. Planificarea financiară multianuală (sau perspectivele financiare multianuale) a contribuit la atenuarea parțială a tensiunilor asociate proceselor bugetare anuale.

Următoarea temă analizată este finanțarea bugetului de-a lungul timpului. Prima măsură adoptată în acest sens a fost un acord privind finanțarea permanentă a bugetului, încheiat concomitent cu adoptarea Tratatului de la Luxemburg din 1970. În condițiile în care cheltuielile s-au majorat în anii '70 și '80, s-a remarcat o intensificare a tensiunilor în privința aspectelor legate de finanțare, Marea Britanie manifestându-și nemulțumirea legată de deficitul său bugetar. În 1984, s-a decis instituirea unei „corecții” permanente în favoarea Regatului Unit. Mai târziu, această concesie a dus la apariția unor „corecții” de mai mică amploare pentru alte state membre. În 1988, viitorul buget destinat pieței interne, al cărui volum urma să fie mult mai semnificativ, făcea necesară suplimentarea surselor de finanțare ale bugetului, fapt care s-a realizat prin introducerea unei noi resurse bazate pe produsul național brut al fiecărui stat membru. De atunci, finanțarea a fluctuat fără a fi afectată însă de schimbări majore, cu excepția unei reduceri a utilizării taxei pe valoarea adăugată și a unei creșteri concomitente a ponderii sumelor care provin din bogăția națională.

În ceea ce privește auditul, prezentul document abordează funcțiile îndeplinite de instituțiile de audit ale primelor Comunități. În 1975, a fost înființată Curtea de Conturi, ca instituție independentă. Aceasta întocmește un raport anual privind conturile Uniunii și are competența de a emite o „declarație de asigurare”, în cazul în care situația conturilor este regulamentară. Începând din 1979, Parlamentul

European are o comisie specializată responsabilă cu auditul, care examinează conturile anuale și rapoartele Curții de Conturi. După această analiză, comisia menționată pregătește decizia Parlamentului cu privire la ratificarea conturilor aferente exercițiului financiar în cadrul procedurii de „descărcare de gestiune”.

Secțiunea finală definește o serie de termeni tehnici utilizați în domeniul bugetar. Printre aceștia se numără angajamentele, plățile și angajamentele restante (RAL – „reste à liquider”), creditele diferențiate și nediferențiate, finanțarea prealocată și cea care nu face obiectul prealocării, precum și noțiunea de acord tacit („Gentleman’s Agreement”) și conceptul „nicio linie bugetară fără temei juridic”, care sunt, la rândul lor, explicate.

La sfârșitul acestei note de informare figurează o cronologie a evoluției istorice a bugetului, inclusă în anexa I.

1. ORIGINILE BUGETULUI

- Modul de funcționare al bugetelor inițiale ale Comunităților
- Implicațiile fuziunii dintre Comunități
- Creșterea volumului cheltuielilor Comunităților
- Tratatul bugetare din anii '70 și competențele dobândite de către Parlamentul European în privința bugetelor anuale

1.1 Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului, 1952

Prima comunitate politică a Europei, Comunitatea Europeană a Cărbunelui și Oțelului (CECO), a apărut în 1952. Rolul său era acela de a reglementa industriile cărbunelui și oțelului în cele șase state membre fondatoare (Belgia, Franța, Germania, Italia, Luxemburg și Țările de Jos) și de a crea o piață unică pentru aceste produse. Conducerea CECO era asigurată de patru instituții centrale, integrate:

- Înalta Autoritate, care îndeplinea funcția de organ executiv, predecesoarea Comisiei Europene;
- Un Consiliu care reprezenta statele membre, prezidat prin rotație de unul dintre statele membre pentru perioade de câte trei luni;
- O Adunare Parlamentară formată din delegații ai parlamentelor naționale, predecesoarea Parlamentului European;
- O Curte care statua asupra diferendelor juridice.

Înalta Autoritate dispunea de competențe semnificative în domeniul cărbunelui și al oțelului. Acestea au inclus gestionarea în mod independent a resurselor financiare ale CECO. Spre deosebire de Comunitățile Europene care au apărut ulterior, CECO nu a funcționat pe baza unui buget anual. CECO a fost finanțată pe baza unei prelevări de maximum 1 % din cifra de afaceri a industriilor cărbunelui și oțelului, a taxelor vamale pentru importurile de cărbune și oțel și a amenzilor echivalente cu maximum 5 % din cifra de afaceri a întreprinderilor vizate. Limitele menționate au fost stabilite de Înalta Autoritate, iar decizia respectivă putea fi invalidată numai de o majoritate de patru dintre cele șase state membre ale Consiliului.

Resursele financiare mobilizate prin această taxă cu adevărat europeană puteau fi utilizate pentru cheltuielile administrative ale instituțiilor CECO (articolul 78 din Tratatul CECO) sau pentru activități de

cercetare în domeniul tehnic și economic care vizau industriile cărbunelui și oțelului (articolul 55 din Tratatul CECO). În vederea readaptării sectoarelor cărbunelui și oțelului (articolul 56 din Tratatul CECO), CECO putea să împrumute bani, contractând împrumuturi pe piețele financiare [articolul 51 alineatul (1) din Tratatul CECO], generând astfel datoriile, care au fost interzise în tratatele europene ulterioare. Cheltuielile administrative erau autorizate de un „Comitet al celor patru președinți”, alcătuit din președinții fiecăreia dintre cele patru instituții, care era condus de președintele Curții de Justiție.

1.2 Comunitatea Europeană a Energiei Atomice și Comunitatea Economică Europeană, 1958

Comunitatea Europeană a Energiei Atomice (Euratom) și Comunitatea Economică Europeană (CEE) și-au început activitatea în 1958. Acestea erau conduse de instituții care există și în prezent: Comisia cu rol executiv, Adunarea Parlamentară (care a devenit Parlamentul European), Consiliul, reprezentând guvernele statelor membre, și Curtea de Justiție.

În cazul Euratom, bugetul era împărțit în rubrici operaționale (administrative) și rubrici dedicate cercetării și investițiilor. Bugetele Euratom și CEE trebuiau să fie în echilibru – spre deosebire de cel al CECO – iar procedurile utilizate în cadrul acestora stau la baza procedurii bugetare care există până în prezent: Comisia propunea un buget anual, Adunarea era consultată, iar Consiliul decidea (articolul 171 din Tratatul Euratom; articolul 199 din Tratatul CEE).

Din 1958, în fiecare an, fiecare instituție și agenție trimitea, în prima parte a anului, estimări cu privire la nevoile sale financiare viitoare. Comisia prezenta o propunere de buget pentru anul următor până în luna septembrie. Consiliul adopta o decizie, prin votul cu majoritate calificată (VMC)¹ al membrilor săi, până în luna octombrie. Adunarea dispunea de o lună pentru a propune modificări. Consiliul adopta apoi o decizie finală prin VMC sau în unanimitate, în funcție de domeniul de politică vizat.

În cazul în care nu se ajungea la un acord privind bugetul înainte de începerea unui nou exercițiu, se aplica regula bugetelor lunare provizorii sau a „doisprezecimilor provizorii” (articolul 204 din Tratatul CEE), procedură care continuă și în prezent (articolul 315 din TFUE).

Odată ce bugetul era adoptat, Comisia începea să îl pună în aplicare. Dispozițiile articolului 179 din Tratatul Euratom și ale articolului 209 din Tratatul CEE, la fel ca și tratatele ulterioare, prefigurau adoptarea unui Regulament financiar, un act legislativ ordinar menit să stabilească normele de administrare a bugetului, în completarea prevederilor specificate în tratate.

În cele din urmă, articolul 180 din Tratatul Euratom și articolul 206 din Tratatul CEE au stabilit o procedură de audit și un consiliu de audit (a se vedea secțiunea 4 din această notă de informare).

1.3 Tratatul de fuziune, 1967

În 1967 a intrat în vigoare un tratat privind fuziunea diferitelor Comunități Europene. Acesta a integrat Înalta Autoritate în structura Comisiei Europene și a creat entități unice în cazul Parlamentului European (PE), al Consiliului, al Curții de Justiție și al Consiliului de audit. Prelevarea CECO a fost pusă în aplicare

¹ Fiecare stat membru dispunea de un anumit număr de voturi în funcție de dimensiunea acestuia. Între 1958 și 2009, pragul pentru majoritatea calificată, în cazul în care nu se aplica unanimitatea, a variat între 67 % și 74 % din voturi. Tratatul de la Lisabona a modificat acest prag, stabilindu-l la 55 % din statele membre, care trebuie să fie reprezentate cel puțin 65 % din populația UE. Voturile per stat membru în anii '60 sunt ilustrate în tabelul 1.

până în 2002 și a fost administrată de Comisia Europeană, în timp ce dreptul PE de a fi consultat cu privire la bugetele Euratom și CEE a fost extins la bugetul CECO (De Feo 2015a: 23). Instituția de audit separată a CECO a funcționat până în 1977. Cheltuielile administrative ale CECO au fost preluate de bugetul Comunității Europene, iar „Comitetul celor patru președinți” a fost desființat. În 2002, Tratatul CECO a expirat, iar dispozițiile financiare aplicabile în domeniul cărbunelui și oțelului au intrat în totalitate în sfera de aplicare a bugetului Uniunii Europene (UE).

Presiunea legată de modificarea dispozițiilor privind bugetul din tratate s-a manifestat în paralel cu evoluția politicilor europene în materie de cheltuieli. CECO și Euratom au avut bugete de investiții încă de la fondarea lor. În 1958, a fost lansată prima politică a CEE în materie de cheltuieli, reprezentată de Fondul social european (FSE), care investea în formarea profesională și reintegrarea șomerilor pe piața forței de muncă.

Politica agricolă comună a devenit unul dintre domeniile de cheltuieli în 1962 (De Feo 2015b: 30), pentru răspunde subvențiilor din sectorul agricol acordate de alte economii, spre exemplu de SUA. Accentul s-a pus inițial pe producție, preocupările legate de mediul înconjurător și de orientarea către piață apărând abia în anii următori. S-a prevăzut ca cheltuielile din sectorul agricol să fie finanțate prin taxe vamale, aprobate abia în 1970. Până la data respectivă, resursele financiare erau obținute din contribuții fixe din partea fiecărui stat membru. Prima perioadă de finanțare a fost multianuală și a durat din 1962 până în 1965, când a fost prelungită pentru încă trei ani. S-a făcut simțită necesitatea adoptării unui nou tratat, care să poată garanta o finanțare pe termen lung pentru agricultură (o solicitare a Franței), în schimbul creșterii atribuțiilor de control asupra bugetului ale PE și al deschiderii către aderarea Marii Britanii la Comunități, concesiile pe care Franța le-a făcut celorlalți membri.

1.4 Tratatul de la Luxemburg (1970) și Bruxelles (1975)

Până în 1970, PE și-a exercitat doar dreptul de a fi consultat cu privire la buget, însă acesta solicita să i se acorde și dreptul de a impune modificări. Tratatul de la Luxemburg și Bruxelles au coincis, de asemenea, cu prima extindere a Comunității, la care au aderat Danemarca, Irlanda și Regatul Unit, cu decizia de a institui resurse proprii sau o finanțare permanentă pentru buget prin intermediul taxelor vamale și al taxei pe valoarea adăugată (TVA) (a se vedea secțiunea 3), precum și cu crearea Fondului european de dezvoltare regională, pentru a răspunde nevoilor de dezvoltare ale unor regiuni din Irlanda, Italia și Regatul Unit.

Tratatul din 1970 a împărțit cheltuielile în două categorii: cheltuieli obligatorii (CO), pe care Comunitatea avea obligația contractuală de a le efectua ca urmare a definiției lor vagi de „cheltuieli care decurg obligatoriu din tratat sau din actele adoptate în temeiul acestuia” [articolul 272 alineatul (4) din TCE] și toate celelalte cheltuieli, care erau considerate cheltuieli neobligatorii (CNO). Clasificarea cheltuielilor ca fiind CO sau CNO a făcut obiectul unui litigiu, deoarece fiecare tip de cheltuieli conferea competențe diferite Consiliului sau PE. Curtea de Justiție a readus problema definirii acestor categorii de cheltuieli în atenția Parlamentului European și Consiliului, obligând cele două instituții să adopte o decizie în acest sens (Parlamentul European, Consiliul și Comisia, 1982). Plățile directe în sectorul agricol și pescăresc, precum și cheltuielile legate de acordurile internaționale erau considerate ca fiind parte a CO, în timp ce aproape tot restul cheltuielilor erau CNO, distincție care s-a aplicat până la Tratatul de la Lisabona din 2009 (Benedetto și Høyland, 2007).

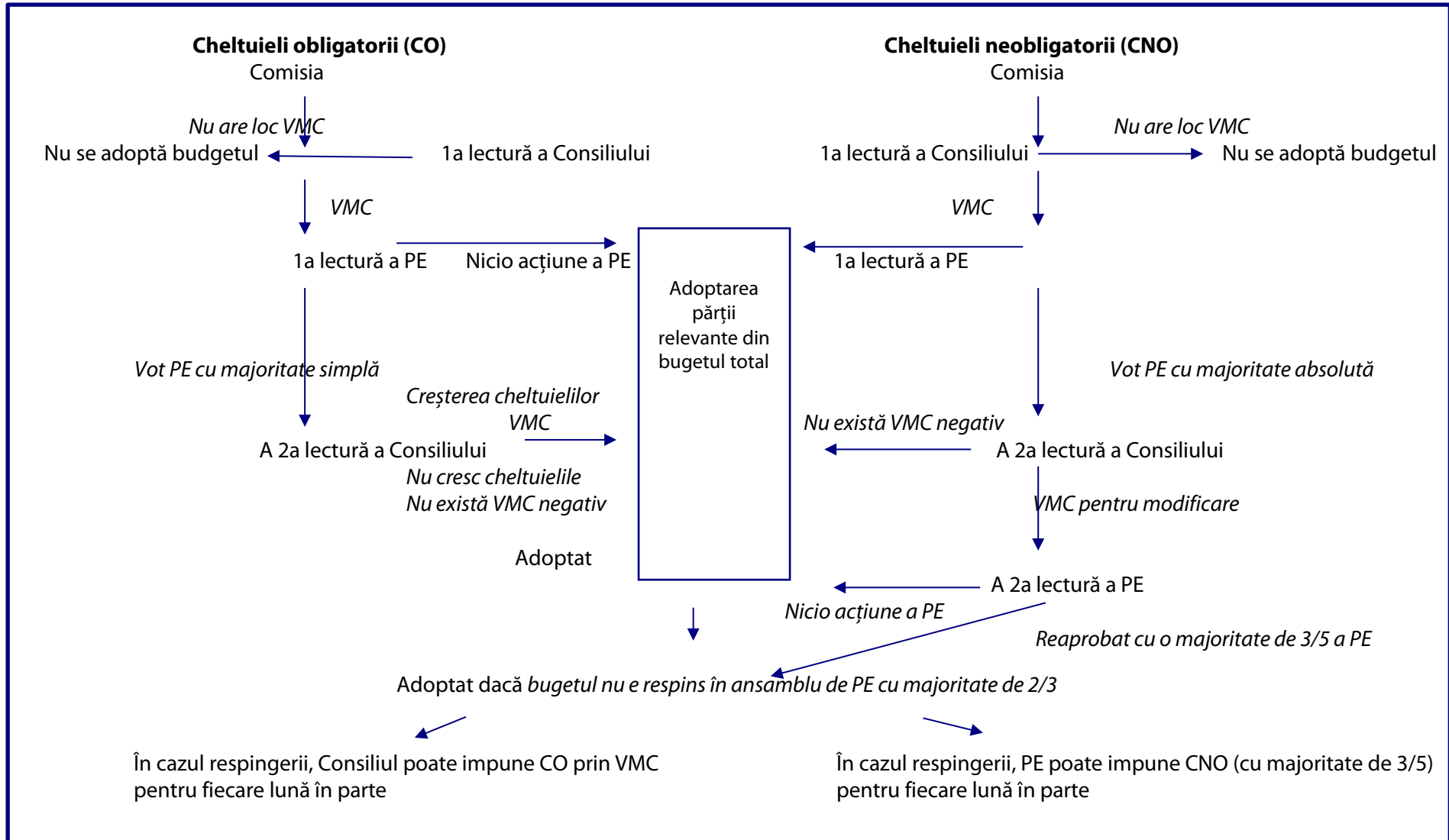
În cadrul procedurii din 1975 (a se vedea figura 1), Consiliul trebuia să se pronunțe prin VMC. În cazul în care Consiliul și Parlamentul European se aflau în dezacord, Consiliul era în măsură să își impună

preferința în materie de CO în fața PE, în timp ce PE putea face același lucru, impunându-și astfel voința în fața Consiliului în ceea ce privește CNO. În 1975, PE a dobândit competența de a respinge în totalitate bugetul.

Tratatele din 1970 și 1975 au transformat, de asemenea, competențele de audit ale Consiliului și ale PE, iar în 1977 au permis transformarea Consiliului de audit într-o instituție comunitară, redenumită Curtea de Conturi (a se vedea secțiunea 4).

În cele din urmă, tratatul din 1970 a permis înlocuirea contribuțiilor fixe ale statelor membre cu resurse proprii la nivel comunitar, fapt ce necesită adoptarea unui nou act juridic, denumit Decizia referitoare la resursele proprii (pentru mai multe informații în acest sens, a se vedea secțiunea 3).

Figura 1: Procedura bugetară din 1975



Sursa: Adaptare după Benedetto și Høyland (2007).

2. DE LA PIAȚA COMUNĂ LA PIAȚA INTERNĂ

- Alegerea Parlamentului prin scrutin și conflictul bugetar
- Evoluția către piața internă
- Planificarea financiară multianuală
- Bugetele anuale și Tratatul de la Lisabona

În 1979 au avut loc primele alegeri directe în Parlamentul European. Bugetul a fost majorat și cuprindea politica agricolă, politica socială și dezvoltarea regională, beneficiind de o finanțare mai solidă sub formă de resurse proprii (a se vedea secțiunea 3).

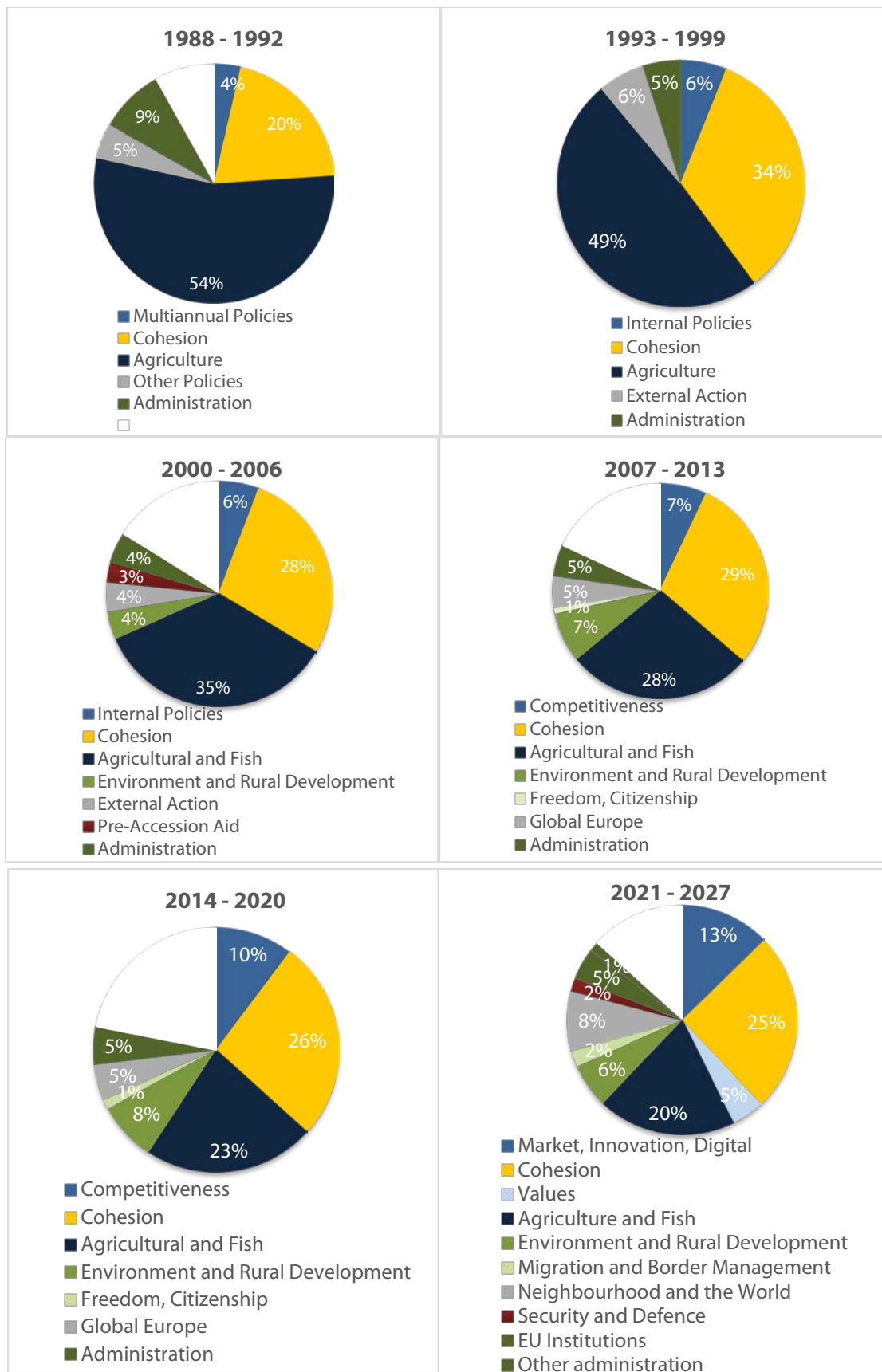
În anii '70 și '80, acordul inițial din 1970 a început să fie pus sub semnul întrebării. Parlamentul European, ales prin scrutin, dorea să aibă o influență mai mare. Acesta nu a aprobat bugetele inițiale pentru 1980, 1985, 1986 și 1988 (De Feo 2017: 47). Bugetul pentru 1980 nu a fost aprobat, ceea ce a impus utilizarea unor bugete lunare provizorii, fiind adoptat în cele din urmă cu șapte luni întârziere. Bugetul pentru 1982 a fost adoptat de Parlament, însă Consiliului nu și-a dat acordul pentru nivelul propus al CNO, fapt ce a condus la adoptarea unei hotărâri de către Curtea de Justiție prin care Parlamentul și Consiliul au fost obligați să poarte negocieri pentru a ajunge la o definiție comună a noțiunilor de CO și CNO (De Feo 2017: 49).

După ratificarea în 1987 a Actului unic european, prin care a fost creată piața internă, Comisia a propus să fie încheiat un nou acord între Comisie, Consiliu și Parlament (așa-numitul Acord interinstituțional) privind adoptarea unui buget pe termen mai lung, cunoscut și drept „perspectiva financiară” (Comisia Europeană 1987). Drept consecință, quantumul bugetului a crescut, îndeosebi pentru măsurile de coeziune socială ce vizau Grecia, Portugalia și Spania, care aveau ca scop pregătirea acestor țări pentru piața internă. Prin Acordul interinstituțional a fost introdusă planificarea pe termen lung, iar bugetul a devenit mai stabil pe perioade de mai mulți ani, ceea ce a pus capăt conflictului bugetar din anii '80 dintre Parlament și Consiliu. Acest mecanism a fost valabil în perioada 1988-1992 (figura 2 și anexa III).

2.1 Perspectivele financiare și cadrul financiar multianual începând cu 1988

Prima perspectivă financiară pe termen lung a fost inițiată în 1988. În 2009, odată cu adoptarea Tratatului de la Lisabona, această noțiune a fost inclusă în tratate, și anume la articolul 312 din TFUE, sub denumirea de „cadru financiar multianual” (CFM). Prin acest mecanism au fost stabilite niveluri maxime de cheltuieli, așa-numitele „plafoane”. Cheltuielile reale sunt executate în cadrul programelor de cheltuieli, cum ar fi FSE, iar sumele respective sunt alocate sub formă de bugete anuale. Din punct de vedere procedural, Comisia propune perspectiva financiară, sau CFM. Aceasta trebuie să fie aprobată de Parlament și, unanim, de Consiliu. Înainte de 2009, CFM trebuia să fie ratificat și de parlamentele naționale, procedură care nu mai este în vigoare. Dacă nu se poate ajunge la un acord cu privire la noul program de cheltuieli multianual atunci când vechiul program se apropie de sfârșit, nivelurile de cheltuieli existente sunt prelungite în noua perioadă, chiar dacă programele de cheltuieli au expirat. Cu toate acestea, înainte de 2009, Comisia, Consiliul și Parlamentul aveau competența de a vota pentru a pune capăt programării multianuale și pentru a se reveni la bugetele anuale, conform practicii dinainte de 1988. Odată cu adoptarea Tratatului de la Lisabona în 2009, această posibilitate de sabotaj a fost eliminată. Dacă nu se cade de acord cu privire la noul CFM, se prelungește cel anterior.

Figura 2: Cotele de cheltuieli începând cu 1988 (nivelul de referință: credite de angajament de 1,28% din PNB în 1993-1999)



Sursa: Anexa II

Cât s-a cheltuit din 1988 până în prezent? Astfel cum se vede în anexa III, în 1988, creditele de angajament, care reprezintă cheltuielile preconizate, au crescut în termeni reali de la 1,00% din avuția colectivă a CEE (produsul național brut, respectiv PNB) până la 1,20% datorită deciziei de a se investi în realizarea pieței interne, mai ales în măsurile de coeziune destinate regiunilor mai puțin dezvoltate. În 1993 această cotă a crescut până la 1,28%, pentru a se putea investi mai mult în coeziune în cursul pregătirii pentru intrarea în vigoare a monedei euro la sfârșitul anilor 1990, precum și în politici interne, printre care cercetarea și inovarea. Întrucât vechile state membre trebuiau să se pregătească pentru extinderea Uniunii Europene în 2004, bugetul din următoarea perioadă de planificare, care începuse în 2000, a fost redus în termeni reali până la 1,08% din PNB. Sumele prevăzute pentru anumite politici interne, precum cele din domeniul cercetării și inovării, și sumele pentru asistența de preaderare au fost majorate, iar cheltuielile din domeniul agriculturii au fost reduse. După extinderea Uniunii din 2004 a mai avut loc o reducere a cheltuielilor, în 2007, însă domeniul „competitivității” a beneficiat de o creștere ușoară, în urma modificării denumirilor majorității politicilor interne. Cheltuielile combinate pentru agricultură și dezvoltare rurală au suferit o reducere și a fost introdusă o rubrică nouă, cu un minim de finanțare, destinată cetățeniei, libertății, securității și justiției. În 2014, cheltuielile reale au fost reduse și mai mult, până la 1,00% din venitul național brut (VNB)². Astfel, a fost majorată finanțarea pentru competitivitate, îndeosebi pentru cercetare și inovare, dar a scăzut nivelul de finanțare pentru agricultură.

Sumele propuse pentru perioada de finanțare care va începe în 2021 prevăd o creștere până la cota de 1,11% din VNB, pentru a se ține seama de efectul ieșirii Regatului Unit din UE. Rubrica dedicată competitivității își schimbă denumirea în „Piața unică”, însă programul Erasmus+, care era inclus în aceasta, va fi mutat la o altă subrubrică, denumită „Valori”. Dacă se ține seama de realocarea bugetului pentru Erasmus+, suma rămasă din fosta rubrică „Competitivitate” va crește semnificativ, potrivit propunerii. Bugetul pentru politica de coeziune și agricultură va fi redus considerabil. Având în vedere crizele în materie de securitate și migrație, fostele rubrici dedicate „Cetățeniei” și „Europei în lume” (politica externă) sunt reorganizate, pentru a se majora semnificativ cheltuielile alocate unor rubrici noi, intitulate „Migrația și gestionarea frontierelor”, „Vecinătatea [Europei] și lumea” și „Securitatea și apărarea”. Cotele indicate la acest alineat reflectă propunerea de bază a Comisiei și urmează (conform situației din mai 2019) să fie modificate și aprobate de către Consiliu și Parlament.

În figura 2 este ilustrat, în procentaje, modul în care s-a schimbat din 1988 ponderea cheltuielilor pe tip de politică. Drept nivel de referință sunt folosite angajamentele (previziunile de cheltuieli) din perioada 1993-1999, în valoare de 1,28% din PNB, ceea ce reprezintă un nivel ridicat. Reducerea bugetului total sub cota de 1,28% din PNB reprezintă o alegere conștientă, ceea ce înseamnă că economiile realizate la nivelul UE în anumite domenii nu sunt investite în alte domenii. Pentru celelalte perioade, cota procentuală a cheltuielilor pentru fiecare domeniu de politică este proporțională cu cea din 1993-1999, iar cheltuielile „nebugetare” sunt indicate în grafice cu alb.

2.2 Bugetul anual și Tratatul de la Lisabona din 2009 încoace

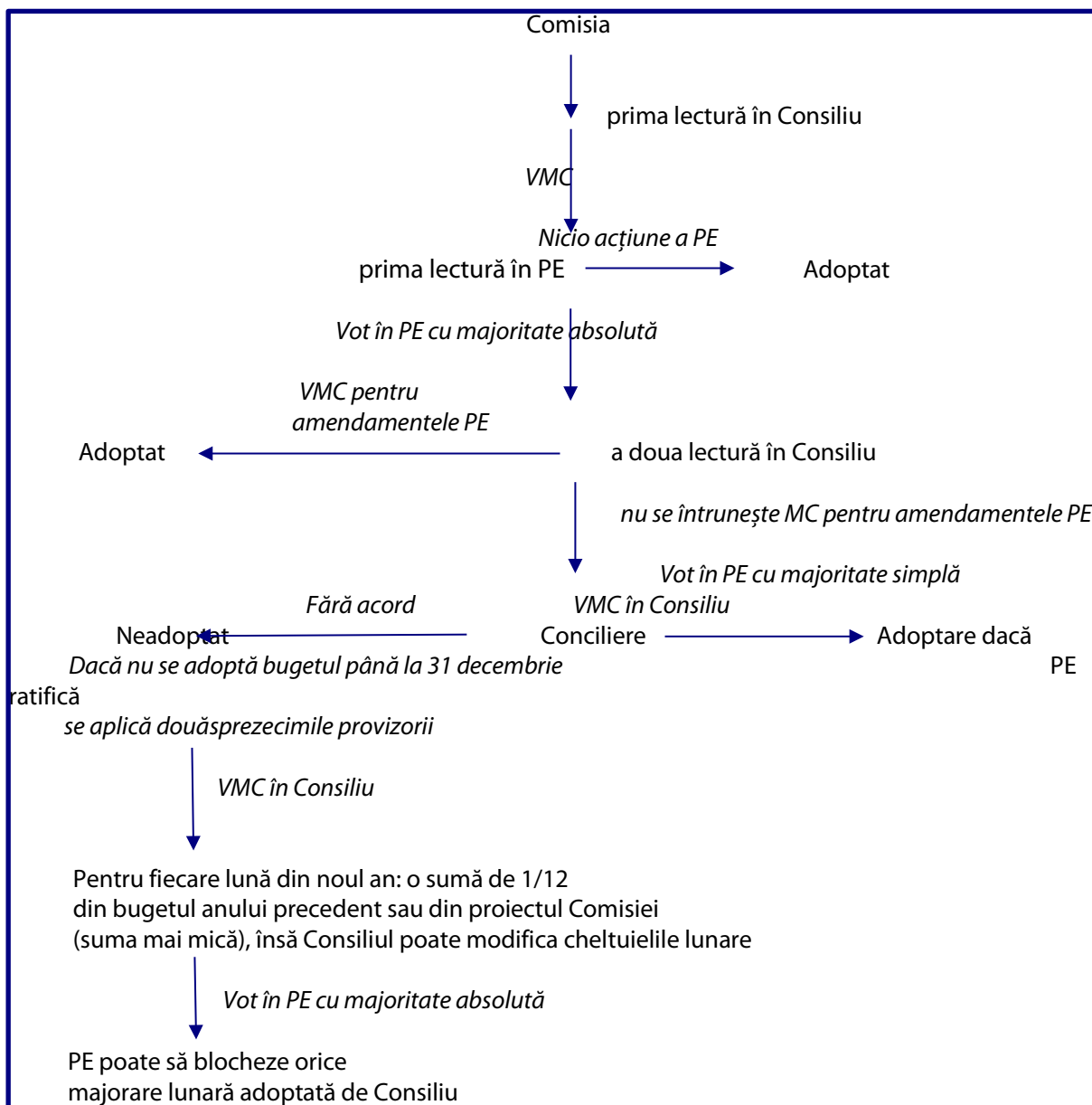
Începând cu 2009, procedura bugetului anual s-a modificat semnificativ față de cea din 1975, ilustrată în figura 1. Noua procedură (articolele 314-315 din TFUE) este ilustrată în figura 3. Aceasta este asemănătoare cu procedura legislativă ordinară, în temeiul căreia Consiliul și Parlamentul decid cu

² Noțiunea de VNB este legată de contabilitatea de la nivel național și este foarte similară cu produsul intern brut și cu PNB, însă căreia i-au fost aplicate anumite ajustări pentru a reflecta mai bine avuția relativă. VNB a înlocuit PNB în 2007 ca definiție contabilă ce determină dimensiunea bugetului.

privire la majoritatea actelor legislative ale UE, însă conține și unele diferențe importante. Etapele ciclului bugetar anual sunt arătate în anexa II.

Comisia propune bugetul, Consiliul decide cu privire la acesta sau îl modifică prin majoritate calificată, iar Parlamentul îi poate aduce modificări cu votul majorității absolute a deputaților care îl compun. Dacă Parlamentul și Consiliul nu cad de acord, se încearcă atingerea unui compromis în cadrul unui comitet de conciliere, care este alcătuit din membri ai ambelor instituții. Dacă, în termen de trei săptămâni, comitetul de conciliere nu ajunge la un acord, bugetul nu este adoptat și Comisia poate să propună un buget nou. Dacă se ajunge, însă, la un acord în cadrul comitetului de conciliere, decizia acestuia trebuie să fie aprobată de către Parlament și Consiliu. Sunt posibile și alte rezultate, nerealiste, care sunt prezentate în alte surse (Benedetto 2013: 359).

Figura 3: Procedura bugetară după 2009



Sursa: Adaptare după Benedetto și Høyland (2007).

Dacă nu se ajunge la un acord până la 31 decembrie, în noul an se aplică douăsprezecimile provizorii. Acestea reprezintă bugete lunare echivalente cu a douăsprezecea parte din cheltuielile din anul precedent sau din cheltuielile propuse de Comisie (se alege suma mai mică). Consiliul poate să modifice aceste cheltuieli. Acțiunile Parlamentului se limitează, însă, doar la blocarea eventualelor majorări. Acest mecanism are ca rezultat probabil reducerea bugetului în anii următori (Benedetto 2013). Există posibile excepții, deoarece Parlamentul poate folosi aprobarea unui nou CFM pentru a obține concesiile din partea Consiliului. Această situație a avut loc în 2013, atunci când s-a negociat finanțarea multianuală pentru perioada 2014-2020. Parlamentul a putut obține, în schimbul aprobării de către acesta a CFM, un nivel ușor mai ridicat al cheltuielilor pentru anii 2013 și 2014, o mai mare flexibilitate în cadrul CFM și revederea resurselor proprii care alimentează bugetul (Benedetto 2019).

3. RESURSELE PROPRII DIN 1970 ÎNCOACE

- Cum este finanțat bugetul
- Finanțarea permanentă convenită în 1970
- „Corecția” în favoarea Regatului Unit și alte corecții
- Revenirea la contribuțiile naționale pe baza venitului național brut

3.1 Resursele proprii în anii '70

Resursele proprii reprezintă una dintre sursele de finanțare a bugetului, respectiv veniturile bugetare, reformarea acestora fiind deseori efectuată împreună cu reforma cheltuielilor. În perioada 1952-2002, CECO a fost finanțată printr-o taxă aplicată cifrei de afaceri din industriile cărbunelui și oțelului. Euratom și CEE au fost finanțate inițial pe baza unor formule înscrise în tratatele respective (articolul 172 din Tratatul privind Euratom și articolul 200 din Tratatul privind CEE), ilustrate în tabelul 1. Pentru Italia și Țările de Jos au fost stabilite contribuții mai scăzute în folosul FSE și al programelor de cercetare din cadrul Euratom decât pentru finanțarea altor politici, fapt ce reflecta nivelul mai scăzut al avuției. La articolul 200 din Tratatul privind CEE se prevedea posibilitatea înlocuirii acestor cote provizorii cu resurse proprii reale, care au fost convenite în 1970 prin intermediul unei modificări aduse tratatului. Această modificare a fost urmată de adoptarea primei Decizii privind resursele proprii (Consiliul 1970). În tabelul 2 este ilustrat conținutul acordului din 1970 și al acordurilor ce au urmat. Ponderea fiecărui tip de resurse proprii în finanțarea Comunității și, ulterior, a UE este ilustrată în figura 4.

Tabelul 1: Contribuția, în procente, a fiecărui stat membru și numărul de voturi, 1958-1974

	BE	DE	FR	IT	LU	NL
CONTRIBUȚIILE						
Administrative pentru CEE, Euratom 1958-1970	7,9	28,0	28,0	28,0	0,2	7,9
Contribuțiile CEE la Fondul Social European, 1958-70	8,8	32,0	32,0	20,0	0,2	7,0
Contribuțiile pentru cercetare în cadrul Euratom, 1958-1970	9,9	30,0	30,0	23,0	0,2	6,9
Sunt introduse resurse tranzitorii ca resurse proprii, 1971-1974	6,8	32,9	32,6	20,2	0,2	7,3
NUMĂRUL DE VOTURI						
Voturi pe țară pentru majoritatea calificată de 12/17 până în 1972	2	4	4	4	1	2

Voturi pe țară pentru deciziile privind FSE, 67/100
până în 1972

8	32	32	20	1	7
---	----	----	----	---	---

Surse: (Articolele 148, 200 și 203 din Tratatul privind CEE; articolul 176 din Tratatul privind Euratom; Consiliul 1970)

Bugetul a fost stabilit la 1% din PNB. Acesta urma să fie finanțat prin taxe aplicate agriculturii și producției de zahăr, precum și pe baza tarifelor vamale aplicate la frontierele externe. Dacă aceste surse s-ar fi dovedit insuficiente, deficitul urma să fie completat prin contribuții ale statelor membre bazate pe TVA. Întrucât în 1967 intrase în vigoare Uniunea Vamală a CEE, se aplicau deja tarife vamale externe, însă acestea constituiau „proprietatea” statului membru care le colecta. Aceste sume urmau, deci, să fie transferate la nivel European, însă statele membre care colectau tarifele vamale externe urmau să rețină 10% din valoarea acestora. Acordul respectiv a fost pus în aplicare între 1971 și 1974, iar deficitul înregistrat înainte de această perioadă a fost finanțat proporțional de statele membre, astfel cum se arată în tabelul 1. Începând cu 1975 urma să fie pus la dispoziție 1,0% din suma totală colectată sub formă de TVA, acest principiu fiind aplicat efectiv din 1977.

Tabelul 2: Modificarea resurselor proprii începând cu 1970

1970	1985	1988	1994
Tarife vamale externe, taxe agricole și pe zahăr	Tarife vamale externe, taxe agricole și pe zahăr	Tarife vamale externe, taxe agricole și pe zahăr	Tarife vamale externe, taxe agricole și pe zahăr
10% reținute de statul membru executor sub formă de costuri Introducere treptată 1971-1974	10% reținute de statul membru executor sub formă de costuri	10% reținute de statul membru executor sub formă de costuri	10% reținute de statul membru executor sub formă de costuri
Contribuția pe bază de TVA de 1,0% începând cu 1978, treptat 1975-1977	Contribuția pe bază de TVA de la 1,0% la 1,4% în 1986, competența de a o majora până la 1,6%, prin vot unanim, începând cu 1988	Contribuția pe bază de TVA rămâne de 1,4%	Contribuția pe bază de TVA de la 1,4% la 1,0%, treptat, între 1995 și 1999
		Contribuția pe bază de TVA plafonată dacă cheltuielile de consum depășesc 55% din PNB-ul unei țări	Contribuția pe bază de TVA plafonată la 50% din PNB pentru GR, ES, IE, PT începând cu 1995 și treptat pentru celelalte țări, între 1995 și 1999
	Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din TVA-ul altor state membre	Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din cotele bazate pe PNB ale altor state membre	Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din cotele bazate pe PNB ale altor state membre
	Reducere la corecție de 33% în favoarea DE Sumă forfetară de 1 miliard ECU plătită Regatului Unit în 1985 din contribuția pe bază de TVA a altor state membre	Reducere la corecție de 33% în favoarea DE	Reducere la corecție de 67% în favoarea DE
		Resursele bazate pe PNB acoperă diferența	Resursele bazate pe PNB acoperă diferența

		Plafonul angajamentelor la 1,30% din PNB Plafonul plăților la 1,15% din PNB în 1988, majorat până la 1,20% în 1992	Plafonul angajamentelor la 1,335% din PNB Plafonul plăților la 1,21% din PNB în 1995, majorat până la 1,27% în 1999
--	--	---	--

Surse: Consiliul (1970; 1985; 1988; 1994; 2000; 2007; 2014) și Comisia Europeană (2018a).

Tabelul 2: Modificarea resurselor proprii începând cu 1970

2000	2007	2014	Propunere pentru perioada de după 2020
Tarife vamale externe, taxe agricole și pe zahăr 25% (cotă majorată de la 10%) reținute de statul membru executor sub formă de costuri	Tarife vamale externe și taxe 25% reținute de statul membru executor sub formă de costuri	Tarife vamale externe și taxe 20% (cotă redusă de la 25%) reținute de statul membru executor sub formă de costuri	Tarife vamale externe și taxe 10% (cotă redusă de la 20%) reținute de statul membru executor sub formă de costuri
Contribuție pe bază de TVA de 1,0% în 2000-01, 0,75% în 2002-03, 0,5% începând cu 2004 Contribuția pe bază de TVA plafonată dacă cheltuielile de consum depășesc 50% din PNB-ul unei țări	Contribuția pe bază de TVA redusă de la 0,5% la 0,3%, dar până la 0,225% pentru AT, 0,15% pentru DE și 0,1% pentru NL și SE Contribuția pe bază de TVA plafonată dacă cheltuielile de consum depășesc 50% din VNB-ul unei țări	Contribuția pe bază de TVA 0,3%, dar redusă până la 0,15% pentru DE, NL și SE Contribuția pe bază de TVA plafonată dacă cheltuielile de consum depășesc 50% din VNB-ul unei țări	Contribuția pe bază de TVA 0,3%, majorată pentru DE, NL și SE în funcție de resursele reale bazate pe TVA
Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din cotele bazate pe PNB ale altor state membre, fiind exclus efectul cheltuielilor legate de aderarea noilor state după 2004	Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din cotele bazate pe VNB ale altor state membre, fiind exclus efectul cheltuielilor legate de aderarea noilor state după 2004 Reducere la corecție de 75% în favoarea DE, AT, NL, SE	Corecția în favoarea Regatului Unit reprezintă 66% din contribuția netă a acestei țări și este finanțată din cotele bazate pe VNB ale altor state membre, cu excepția cheltuielilor neagricole din statele membre care au aderat după 2004	Corecția în favoarea Regatului Unit anulată de Brexit. Corecțiile forfetare pentru AT, DE, DK, NL, SE eliminate treptat în 2021-2025 Contribuție de 3% din baza fiscală consolidată comună a societăților 20% venituri din sistemul european de comercializare a cotelor de emisii

Reducere la corecție de 75% în favoarea DE, AT, NL, SE	Corecții forfetare anuale de 605 milioane EUR pentru NL, 150 de milioane EUR pentru SE, finanțate de toate statele membre pe baza VNB	Reducere la corecție de 75% în favoarea DE, AT, NL, SE Corecții forfetare anuale de 130 de milioane EUR pentru DK, 695 de milioane EUR pentru NL, 185 de milioane EUR pentru SE. Pentru AT, sumă forfetară totală de 60 de milioane EUR, finanțată de toate statele membre din VNB	Taxă de 0,80 EUR pe kilogram de ambalaje plastice nereciclate
Resursele bazate pe PNB acoperă diferența	Resursele bazate pe VNB acoperă diferența	Resursele bazate pe VNB acoperă diferența	Resursele bazate pe VNB acoperă diferența
Plafonul pentru angajamente 1,335% din PNB, plafonul pentru plăți 1,27% din PNB	Plafonul pentru angajamente 1,31% din VNB, plafonul pentru plăți 1,24% din VNB	Plafonul pentru angajamente 1,29% din VNB, plafonul pentru plăți 1,23% din VNB	Plafonul pentru angajamente 1,35% din VNB Plafonul pentru plăți 1,29% din VNB

În 1970 și în 1975, Comisia și Parlamentul au propus ca acesta din urmă să dispună de competențe reale care să-i permită să influențeze introducerea și modificarea resurselor proprii, ca aprobarea Parlamentului pentru prelevarea CECO să fie obligatorie și ca CEE să aibă competența de a emite instrumente de datorie (Benedetto 2017: 619), însă Consiliul nu a acceptat aceste propuneri. Din acea perioadă, Parlamentul încearcă să influențeze sistemul resurselor proprii, însă fără rezultat, deoarece, pentru a izbuti, această reformă ar trebui legată de alte chestiuni (Benedetto 2019; Lindner 2006). Sistemul resurselor proprii este în continuare adoptat sau modificat numai dacă în cadrul Consiliului se ajunge la un acord unanim. După aceasta, este consultat Parlamentul și acordul este supus ratificării în toate parlamentele naționale (articolul 311 din TFUE).

3.2 Corecția în favoarea Regatului Unit obținută la Fontainebleau, 1984

În 1984, Comunitatea își alimenta bugetul din tarifele vamale externe și din contribuții bazate pe o cotă maximă de 1,0% din veniturile colectate sub formă de TVA, însă bugetul era în continuare deficitar și nu permitea onorarea angajamentelor asumate anterior. Regatul Unit a cerut să fie abordat dezechilibrul său din cadrul bugetului, fiind în măsură să blocheze orice decizie ce impunea votul unanim, inclusiv majorarea contribuției bazate pe TVA și acceptarea aderării Portugaliei și Spaniei la Comunitate.

În 1984, la Fontainebleau, a fost convenit un pachet de măsuri (Consiliul 1985) prin care Regatul Unit a obținut anumite avantaje, dar a făcut totodată concesii. Regatul Unit a câștigat o „corecție” în mărime de două treimi din valoarea netă a contribuției sale și o plată unică de 1 miliard ECU în 1986. Aceste plăți au fost finanțate de celelalte state membre, până în 1987, prin intermediul cotelor acestora bazate pe TVA, deși contribuția Germaniei de Vest în folosul Regatului Unit a fost redusă cu o treime.³ În schimb, Regatul Unit a acceptat majorarea contribuției bazate pe TVA de la 1,0% la 1,4% începând cu 1986, precum și aderarea Portugaliei și Spaniei la Comunitate (Benedetto 2017: 623).

3.3 Resursele proprii și piața internă

Adoptarea Actului unic european a avut ca rezultat introducerea perspectivelor financiare pe termen lung pentru cheltuieli. În ceea ce privește veniturile, la patru ani după Fontainebleau a fost adoptată o nouă decizie privind finanțarea cheltuielilor mai mari (Consiliul 1988).

Pentru prima dată, s-a convenit instituirea unui plafon pentru resursele proprii, precum și pentru cheltuieli, astfel încât să fie ținut sub control acest buget mai mare. Totalul resurselor proprii disponibile pentru toate obligațiile UE nu putea depăși 1,30% din PNB, fiind puse la dispoziție în 1988 fonduri reale (plăți) în mărime de 1,15% din PNB, acestea crescând până la 1,20% în 1992. Contribuția bazată pe TVA a fost de asemenea plafonată pentru țările în care cheltuielile de consum depășeau 55% din PNB. În aceeași perioadă, plafonul multianual pentru angajamentele de cheltuieli se situa la 1,20% din PNB, iar plafonul pentru plăți la 1,15% din PNB.

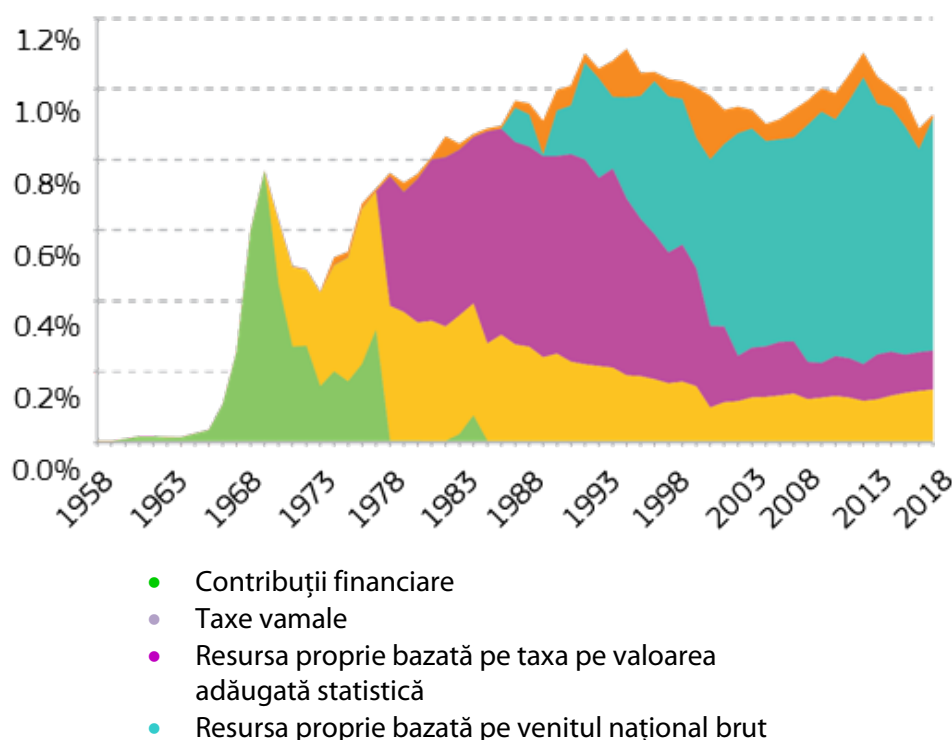
Majorarea bugetului în 1988 și reducerea efectivă a resursei bazate pe TVA a dus la apariția unui deficit. Acordul din 1988 a fost foarte important pentru introducerea resursei bazate pe VNB. După epuizarea veniturilor din tarife, taxe și TVA, diferența rămasă, sau „reziduală”, era completată prin aplicarea unei cote identice PNB-ului statelor membre.

³ „Corecția” în favoarea Regatului Unit a evoluat din 1985 încoace, așa cum se arată în tabelul 2. Regatul Unit nu beneficiază de aceleași sume alocate de UE pentru cheltuielile neagricole de care beneficiază statele membre care au aderat după 2004.

La începutul următoarei perspective financiare a fost adoptată o nouă decizie privind resursele proprii (Consiliul 1994). Pentru a susține cheltuielile crescute de pe piața internă și măsurile de pregătire pentru moneda euro, au fost majorate valorile maxime (plafoanele) ale cheltuielilor preconizate (angajamente) de la 1,30 la 1,335% fin PNB, iar plafoanele pentru plăți au crescut treptat, până în 1999, de la 1,20 la 1,27%. Cota bazată pe TVA a suferit o reducere semnificativă, fiind plafonată pentru țările în care cheltuielile de consum depășeau 50% din PNB, și anume pentru Grecia, Spania, Irlanda și Portugalia, începând cu 1995, iar pentru celelalte țări începând cu 1999. Contribuțiile bazate pe TVA au fost de asemenea reduse treptat până în 1999, de la 1,4 la 1,0%. Având în vedere majorarea bugetului și reducerea veniturilor din TVA, au fost generate sume suplimentare, „pentru a acoperi diferența”, din PNB-ul statelor membre. Reducerea acordată Germaniei pentru corecția în favoarea Regatului Unit a crescut de la o treime la două treimi.

În decizia privind resursele proprii, care ținea seama de extinderea către țările din est și de programarea financiară începând cu 2000 (Consiliul 2000), au fost menținute plafoanele aplicate resurselor și „corecția” în favoarea Regatului Unit. Întrucât economia Regatului Unit devenise mai puternică, statele membre mai bogate au cerut eliminarea „corecției” sau dreptul de a cere o corecție și în favoarea lor. Țărilor de Jos, care găzduiesc cel mai mare port comercial din Europa, li s-a acordat o „corecție” ascunsă prin majorarea „costurilor” reținute de țările care colectează tarifele vamale externe, de la 10 la 25%. „Corecția” în favoarea Regatului Unit a rămas neschimbată, cu excepția faptului că, după extinderea din 2004, Regatul Unit a fost lipsit de sume echivalente cu ajutoarele pentru preaderare acordate noilor state membre. În ceea ce privește finanțarea „corecției” în favoarea Regatului Unit, reducerea acordată Germaniei a crescut de la 67 la 75%, o reducere fiind acordată, de asemenea, Austriei, Țărilor de Jos și Suediei. În sfârșit, contribuția bazată pe TVA a fost redusă în jumătate – de la 1,00% la 0,75% în 2002, iar apoi până la 0,50% începând cu 2004. Întrucât plafonul aplicat resurselor proprii a rămas neschimbat, aceste reduceri ale surselor de finanțare au avut ca rezultat creșterea sumelor percepute pe baza PNB-ului statelor membre, pentru a compensa diferența (figura 4, a se vedea și tabelul 2).

Figura 4: Evoluția resurselor proprii din 1958 înapoi



Sursa: Comisia Europeană (2018a).

În urma extinderii UE și a faptului că au fost reduse plafoanele de cheltuieli pentru perspectiva financiară 2007-2013, prin decizia din 2007 privind resursele proprii (Consiliul 2007) au fost reduse plafoanele pentru resursele proprii aferente veniturilor preconizate de la 1,335% la 1,31% din VNB, iar pentru plățile reale de la 1,27% la 1,24% din VNB.⁴ Contribuția bazată pe TVA a fost redusă de la 0,5 la 0,3%, fiind redusă și mai mult pentru Austria (0,225%), Germania (0,15%) și Țările de Jos și Suedia (0,1%), în cadrul unei „corecții” aplicate acestor țări. De asemenea, au fost plătite „corecții” sub formă de sume forfetare anuale în mărime de 605 milioane EUR pentru Țările de Jos și 150 de milioane EUR pentru Suedia, care au fost finanțate de către toate statele membre pe baza VNB. Întrucât a fost redusă resursa bazată pe TVA, au fost majorate sumele percepute de la statele membre pe baza venitului național brut (figura 4).

Reducerea cheltuielilor din CFM pentru 2014-2020 a dus la consacrarea în decizia din 2014 a unei reduceri a plafoanelor aplicate resurselor proprii (Consiliul 2014). Aceste plafoane au fost reduse de la 1,31 la 1,29% din VNB pentru resursele preconizate (angajamente) și de la 1,24 la 1,23% din VNB pentru plăți. „Costurile” reținute în legătură cu colectarea tarifelor vamale externe au fost reduse de la 25 la 20%. Contribuția pe bază de TVA a rămas la cota de 0,3%, dar a fost majorată pentru Austria până la 0,225%. Această contribuție a fost majorată, de asemenea, pentru Țările de Jos și Suedia, de la 0,10 la 0,15%, cotă aplicată și Germaniei. Au fost plătite sume forfetare anuale în valoare de 695 de milioane EUR pentru Țările de Jos, 185 de milioane EUR pentru Suedia și, suplimentar, 130 de milioane EUR pentru Danemarca. Austria însă a primit 60 de milioane EUR o singură dată, în 2016. Aceste sume au fost finanțate de toate statele membre.

„Corecția” în favoarea Regatului Unit s-a bazat în continuare pe aceeași formulă, însă din aceasta a fost exclusă valoarea cheltuielilor neagricole din statele membre care au aderat după 2004. Austria, Germania, Țările de Jos și Suedia au beneficiat în continuare de o reducere a contribuției lor pentru „corecția” în favoarea Regatului Unit.

Comisia Europeană (2018a) a propus ca, după 2020 și după eliminarea „corecției” în urma Brexitului, costurile legate de colectarea tarifelor vamale să fie reduse până la 10%, contribuția bazată pe TVA să fie stabilită la 0,3% pentru toate statele membre, iar reducerile temporare acordate Austriei, Danemarcei, Germaniei și Țărilor de Jos sub formă de sume forfetare să fie eliminate treptat până în 2025. De asemenea, Comisia a propus trei noi resurse proprii, bazându-se pe raportul Grupului la nivel înalt privind resursele proprii (Monti *et al.* 2017): o contribuție de 3% din baza fiscală consolidată comună a societăților, 20% din veniturile realizate de sistemul european de comercializare a cotelor de emisii și o taxă de 0,80 EUR pentru fiecare kilogram de deșeuri din plastic nereciclate ce provin din ambalaje. Se preconizează că aceste trei resurse proprii noi vor constitui aproximativ 10% din finanțarea bugetului UE. Această propunere trebuie să fie aprobată unanim de către Consiliu, iar apoi de către parlamentele naționale ale statelor membre.

⁴ Începând cu 2007, bugetul și resursele proprii se calculează pe baza VNB, și nu pe baza PNB.

4. AUDITAREA BUGETULUI

- Auditorul pentru sectorul cărbunelui și oțelului și Consiliul de audit al Euratom și CEE
- Curtea de Conturi, raportul anual și declarația de asigurare
- Comisia pentru control bugetar din cadrul Parlamentului European
- Descărcarea de gestiune

Încă de la Tratatul CECO din 1952 a existat un proces de audit pentru bugetul comunitar și cel al UE. Consiliul a numit un auditor care avea un mandat pe o perioadă de trei ani [articolul 78 alineatul (6) din Tratatul CECO], urmând ca acesta să răspundă în fața „Comitetului celor patru președinți”, compus din președinții celor patru instituții CECO. Înalta Autoritate urma să prezinte anual Consiliului un raport cu privire la conturile sale.

Euratom și, din 1958, CEE aveau un consiliu de audit. Consiliul European a decis în unanimitate numărul de auditori, precum și numirea acestora pentru un mandat de cinci ani, inclusiv în cazul președintelui. Consiliul de audit urma să verifice conturile și să întocmească un raport privind bugetele aferente fiecărui exercițiu financiar. Ulterior, Consiliul urma să acorde „descărcarea de gestiune”, prin vot cu majoritate calificată, pentru a aproba cheltuielile aferente exercițiului în cauză în urma evenimentului în cauză și a verificării conturilor (articolul 180 din Tratatul Euratom; articolul 206 din Tratatul CEE).

Tratatul de la Luxemburg din 1970 a conferit unele competențe de audit Parlamentului European, acordând acestuia și Consiliului competența comună de descărcare de gestiune a bugetului (articolele 3, 6 și 9, tratatul din 1970).

Tratatul de la Bruxelles din 1975 a redus influența Consiliului la o „recomandare” privind descărcarea de gestiune, urmând ca decizia să fie luată de PE (articolele 9, 17 și 25, tratatul din 1975). Ceea ce este mai important, acesta a transformat Consiliul de audit și Auditorul CECO într-o nouă instituție independentă, Curtea de Conturi Europeană. Curtea urma să aibă nouă membri, *de facto* același număr ca și statele membre, care însă a crescut pe măsură ce au aderat mai multe țări. Tratatul de la Nisa din 2003 a precizat că va exista câte un auditor din fiecare stat membru. Auditorii erau numiți cu unanimitate de voturi – respectiv cu majoritate calificată din 2003, – după consultarea PE, pentru o perioadă de șase ani, iar din 1977 își pot alege ei înșiși președintele.

Începând din 1979, PE este ales direct. Pentru chestiunile de audit, Parlamentul a instituit o Comisie pentru control bugetar, separată de Comisia pentru bugete. Noua comisie a luat inițiativa de a pregăti proceduri separate de descărcare de gestiune pentru fiecare instituție și agenție a Comunității, contrar poziției Consiliului care consideră că ar trebui să existe o singură descărcare de gestiune (Benedetto *et al.* 2017).

Curtea de Conturi întocmește un raport anual privind bugetul aferent fiecărui exercițiu financiar, după primirea conturilor din partea Comisiei Europene. Curtea poate examina activele, pasivele și veniturile UE, având competența de a audita cheltuielile UE executate la nivel național. Începând din 1993, Curtea are, de asemenea, competența de a emite o „declarație de asigurare” privind fiabilitatea conturilor UE (articolele 45c și 188c din TUE). Din 2003, respectiva declarație „poate fi completată cu aprecieri specifice pentru fiecare domeniu major de activitate comunitară” (articolele 45c, 160c și 248 din TUE). Din 1999, sfera de competență a Curții nu se limitează la verificarea corectitudinii conturilor, ci include și raportarea neregulilor (articolele 45c, 160c și 188c din TUE). Din 1993, dincolo de asigurarea respectării normelor financiare, Curtea întocmește rapoarte speciale privind calitatea politicilor în materie de cheltuieli.

Etapele ciclului bugetar anual, printre care aprobarea și auditul, sunt indicate în anexa II.

5. ALTE CONCEPTE

- Angajamente, plăți și angajamente restante
- Credite diferențiate și nediferențiate
- Prealocarea sau nu a finanțării
- Acordul tacit (Gentleman's Agreement)
- Nicio linie bugetară fără temei juridic

Unii dintre termenii tehnici folosiți în cadrul bugetului UE sunt explicați în această secțiune. Un glosar complet al termenilor este disponibil la adresa: https://ec.europa.eu/info/files/glossary_ro

5.1 Angajamente, plăți și angajamente restante

Conceptul de angajamente și plăți este menționat pentru prima dată în Tratatul Euratom, la articolul 176. Acesta a devenit o realitate în cadrul perspectivelor financiare și al Deciziei privind resursele proprii începând din 1988, dând naștere unui sistem de întocmire a bugetului pe două componente. Regulile sunt stabilite în Regulamentul financiar (articolele 7 și 12, Parlamentul European și Consiliul 2018). UE își asumă angajamentul de a investi pe parcursul unei perioade de mai mulți ani. Suma totală a angajamentelor este înscrisă în bugetul aferent exercițiului în care acestea sunt declarate. Odată ce proiectele sunt lansate, unele plăți sunt efectuate imediat, în timp ce altele urmează să fie efectuate în viitor, pe măsură ce sunt îndeplinite condițiile prevăzute și este asigurată cofinanțarea locală. Plățile pot fi efectuate doi sau trei ani mai târziu, acest concept fiind cunoscut ca $n+2$ sau $n+3$. Rareori se întâmplă să fie îndeplinite toate condițiile, astfel că plățile sunt aproape întotdeauna sub nivelul angajamentelor. Diferența cumulată dintre sumele aferente angajamentelor și cele aferente plăților este cunoscută sub denumirea de „*reste à liquider*” (RAL, sau angajamente restante).

5.2 Credite diferențiate și nediferențiate

Majoritatea cheltuielilor, în afară de plățile directe din agricultură și cheltuielile aferente administrației UE, sunt diferențiate. Cu alte cuvinte, de obicei există o cofinanțare la nivel local sau național, care corespunde angajamentelor financiare asumate de UE pe o perioadă de mai mulți ani. În cazul agriculturii și al administrației (care sunt nediferențiate), nu există cofinanțare pe plan local, UE plătind întreaga sumă. În aceste domenii, plățile sunt efectuate la scurt timp după stabilirea angajamentelor.

5.3 Prealocarea sau nu a finanțării

În contextul CFM și al actelor juridice adoptate în paralel, fiecărui stat membru i se alocă în prealabil sume pentru agricultură și coeziune. Majoritatea celorlalte cheltuieli nu sunt prealocate, ceea ce înseamnă că potențialii beneficiari trebuie să concureze între ei pentru a primi fonduri. Cea mai mare parte a cheltuielilor care nu sunt prealocate sunt cele din rubrica Competitivitate.

5.4 Acordul tacit (Gentleman's Agreement)

Acesta este un acord politic între PE și Consiliu, care stabilește că cele două instituții nu intervin în bugetul administrativ al celeilalte instituții în cadrul bugetului anual. Acordul există din 1970 și a fost contestat în ultimii ani din două motive. Primul este acela că au fost extinse competențele nelegislative ale Consiliului, că acesta are și o funcție executivă și că poate interveni în politica externă a UE, în timp ce PE este doar o

instituție legislativă. Prin urmare, se justifică exercitarea de către PE a competenței de modificare a bugetului Consiliului, însă Consiliul nu ar trebui să intervină în bugetul intern al PE. Al doilea motiv îl constituie opoziția Consiliului față de controlarea deplină a cheltuielilor sale de către Comisia pentru control bugetar a PE. Acest aspect a făcut obiectul unei note de informare și al unei anchete desfășurate de Comisia pentru control bugetar.

(Benedetto *et al.* 2017).

Consiliul a anexat la Tratatul din 1970 următoarea rezoluție:

„Consiliul se angajează să nu aducă modificări estimării bugetului de cheltuieli al Parlamentului European. Acest angajament este obligatoriu numai în măsura în care această estimare a bugetului de cheltuieli nu contravine dispozițiilor comunitare, în special celor care privesc Statutul funcționarilor Comunităților Europene și Regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunităților Europene și celor care privesc sediul instituțiilor.” (Actul unic european 1987: 1091).

În răspunsul acordat la o întrebare parlamentară adresată în 2010 de Hans-Peter Martin, deputat în PE, Consiliul a oferit următoarea clarificare: „Această rezoluție a fost mereu interpretată și aplicată de PE și de Consiliu în sensul că fiecare instituție se abține de la a pune la îndoială bugetul administrativ al celeilalte instituții.” (Parlamentul European 2010).

5.5 „Nicio linie bugetară fără temei juridic”

În anii '70 a fost pusă sub semnul întrebării posibilitatea ca PE sau Consiliul să creeze noi linii bugetare pentru cheltuieli în cazul în care nu existau acte însoțitoare sau articole specifice în tratat pentru introducerea acestora. PE a adoptat poziția că tot ce se adoptă în bugetul anual constituie automat un temei juridic și, drept urmare, a creat 15 linii noi în bugetul pentru 1978 (De Feo 2015b: 71). Consiliul și Comisia au creat și ele, la rândul lor, noi linii bugetare. O hotărâre a Curții de Justiție a anulat liniile bugetare care au fost convenite fără un temei juridic (Curtea Europeană 1998). Disputa a fost soluționată printr-un acord privind temeiurile juridice și execuția bugetului, care este inclus în Regulamentul financiar al UE, versiunea cea mai recentă a acestuia fiind cea din 2018 (Parlamentul European și Consiliul 2018: articolul 59). Fără un act juridic separat sunt permise trei tipuri de linii bugetare. În primul rând, proiecte-pilot pentru a testa fezabilitatea unei idei ce s-ar putea dezvolta, limitate la o perioadă de doi ani și o sumă de cel mult 50 de milioane EUR pe an. Programul Erasmus a luat ființă în anii '80 sub forma unui proiect-pilot. În al doilea rând, acțiunile pregătitoare, care au rolul de a pregăti inițiative viitoare și pot avea o durată de trei ani, însă pentru al treilea an este nevoie de un act juridic. În al treilea rând, acțiunile autonome, care vizează administrațiile instituțiilor.

REFERINȚE

- Benedetto, G. (2013) 'The EU budget after Lisbon: rigidity and reduced spending?' *Journal of Public Policy* 33(3): 345-369. Benedetto, G. (2017) 'Institutions and the route to reform of the European Union's budget revenue, 1970-2017', *Empirica* 44(4): 615-633.
- Benedetto, G., Rinaldi, D. and Aden, H. (2017) *Democratic accountability of the Council's budget: Council executive powers*, PE 572.723, Brussels: European Parliament.
- Benedetto, G. (2019) 'The European Parliament as a Budgetary Extractor since the Lisbon Treaty', *Journal of European Integration* 41(3): 329-345.
- Benedetto, G. and Høyland, B. (2007) 'The EU Annual Budgetary Procedure: The Existing Rules and Proposed Reforms of the Convention and Intergovernmental Conference, 2002-04', *Journal of Common Market Studies* 45(3): 565-587.
- Council (1970) Council Decision of 21 April 1970 on the replacement of financial contributions from Member States by the Communities' own resources, (70/243/ECSC, EEC, Euratom), *Official Journal* L 094/19, 28/04/1970: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31970D0243&from=EN>
- Council (1985) Council Decision of 7 May 1985 on the Communities' system of own resources, (85/257/EEC, Euratom), *Official Journal* L 128/15, 14/05/1985: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31985D0257&from=EN>
- Council (1988) Council Decision of 24 June 1988 on the system of the Communities' own resources (88/376/EEC, Euratom), *Official Journal* L 185/24, 15.7.1988: <https://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CELEX:31988D0376:EN:HTML>
- Council (1994) Council Decision of 31 October 1994 on the system of the European Communities' own resources (94/728/EC, Euratom), *Official Journal* L 293/9, 12.11.1994: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:31994D0728&from=EN>
- Council (2000) Council Decision of 29 September 2000 on the system of the European Communities' own resources (2000/597/EC, Euratom), *Official Journal* L 253/42, 07/10/2000: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32000D0597&from=EN>
- Council (2007) Council Decision of 7 June 2007 on the system of the European Communities' own resources (2007/436/EC, Euratom), *Official Journal* L 163/17, 23.6.2007: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32007D0436&from=EN>
- Council (2013) Council Regulation (EU, Euratom) No 1311/2013 of 2 December 2013 laying down the multiannual financial framework for the years 2014-2020, *Official Journal* L 347/884: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A32013R1311>
- Council (2014) Council Decision of 26 May 2014 on the system of own resources of the European Union (2014/335/EU, Euratom), *Official Journal* L 168/105, 7.6.2014: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32014D0335&from=EN>
- De Feo, A. (2015a) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part I: European Coal and Steel Community', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 538.883.

-
- De Feo, A. (2015b) 'History of Budgetary Powers and Politics in the EU: The Role of the European Parliament, Part II: The non-elected Parliament, 1957-1978', European Union Study Series, European Parliamentary Research Service, PE 563.508.
- De Feo, A. (2017) 'The European Budget: Motor or Brake of European Integration? A Walk through 40 Years of Budgetary Decisions', in Becker, S., Bauer, M. and De Feo, A. (eds.) *The New Politics of the European Union Budget*, Baden-Baden: Nomos.
- European Commission (1987) Making a success of the Single Act: a new frontier for Europe, COM (87) 100 final. Brussels: 15.02.1987.
- European Commission (2018a) Proposal for a Council Decision on the system of Own Resources of the European Union, COM(2018) 325 final, 2018/0135 CNS, Brussels , 2.5. 2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/system-own-resources-may2018_en.pdf
- European Commission (2018b) A Modern Budget for a Union that Protects, Empowers and Defends: The Multiannual Financial Framework for 2021-2027, COM(2018) final, Brussels, 2.5.2018: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/communication-modern-budget-may2018_en.pdf
- European Court (1998) Judgment of the Court of 12 May 1998 United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland v Commission of the European Communities Community action programme to combat social exclusion - Funding - Legal basis, Case C-106/96: http://csdle.lex.unict.it/Archive/LW/EU%20social%20law/EU%20case-law/Judgments/20120410-010848_JC_106_96enpdf.pdf
- European Parliament (2010) Council reply to parliamentary question E-6478/2009, 10 March 2010: <https://www.europarl.europa.eu/sides/getAllAnswers.do?reference=E-2009-6478&language=EN#ref1>
- European Parliament and Council (2018) Regulation (EU, Euratom) 2018/1046 of the European Parliament and of the Council of 18 July 2018 on the financial rules applicable to the general budget of the Union, amending Regulations (EU) No 1296/2013, (EU) No 1301/2013, (EU) No 1303/2013, (EU) No 1304/2013, (EU) No 1309/2013, (EU) No 1316/2013, (EU) No 223/2014, (EU) No 283/2014, and Decision No 541/2014/EU and repealing Regulation (EU, Euratom) No 966/2012, *Official Journal* L 193/1, 30.7.2018: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/HTML/?uri=CELEX:32018R1046&from=EN>
- European Parliament, Council and Commission (1982) Joint Declaration by the European Parliament, the Council and the Commission of 30 June 1982 on various measures to improve the budgetary procedure, *Official Journal* C 194, 28.07.1982.
- European Parliament, Council and Commission (1988) Interinstitutional Agreement of 29 June 1988 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* L 185/33, 15.07.1988.
- European Parliament, Council and Commission (1993) Interinstitutional Agreement of 29 October 1993 on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal* C 331/1, 7.12.1993.

-
- European Parliament, Council and Commission Council (1999) Interinstitutional Agreement of 6 May 1999 between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and improvement of the budgetary procedure, *Official Journal C 172/1*, 18.6.1999.
 - European Parliament, Council and Commission (2006) Interinstitutional Agreement between the European Parliament, the Council and the Commission on budgetary discipline and sound financial management, *Official Journal C 139/1*, 14.6.2006.
 - Lindner, J. (2006) *Conflict and Change in EU Budgetary Politics*, Abingdon: Routledge.
 - Monti M., Daianu D., Fuest C., Georgieva K., Kalfin I., Lamassoure A., Moscovici P., Simonyte I., Timmermans F. and Verhofstadt G. (2017) *Future financing of the EU: final report and recommendation of the High Level Group on own resources*. Brussels: European Commission: https://ec.europa.eu/info/sites/info/files/about_the_european_commission/eu_budget/future-financing-hlgor-final-report_2016_en.pdf
 - Single European Act (1987) Single European Act, Treaties establishing the European Communities, Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
 - Traité (1970) Traité portant modification de certaines dispositions budgétaires des traités instituant les Communautés Européennes et du Traité instituant un Conseil unique et une Commission des Communautés Européennes, *Journal Officiel L 2/1*, 2.1.1971.
 - Treaty (1975) Treaty amending certain financial provisions of the Treaties establishing the European Economic Communities and of the Treaty establishing a single Council and a single Commission of the European Communities, *Official Journal. L 359/1*, 31.12.1977

ANEXE

Anexa I: Cronologia bugetului UE

1952: Instituirea Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului. Finanțare dintr-o taxă aplicată cifrei de afaceri din industriile cărbunelui și oțelului.

1958: Instituirea Comunității Europene a Energiei Atomice și a Comunității Economice. Întocmirea anuală a bugetului, cu roluri specifice prevăzute pentru Comisie, Consiliu, Parlament și Consiliul de audit. Finanțare din contribuții naționale. Lansarea Fondului social european. Consiliul poate aproba conturile prin acordarea descărcării de gestiune pentru buget.

1962: Începe finanțarea agriculturii.

1967: Comunitățile fuzionează, cu o procedură bugetară unică.

1970: Parlamentul dobândește puterea de a avea ultimul cuvânt cu privire la cheltuielile neobligatorii din buget. Se stabilesc resursele proprii pentru finanțarea bugetului prin tarife vamale și taxa pe valoarea adăugată (TVA). Consiliul și Parlamentul acordă împreună descărcarea de gestiune pentru buget. Acord tacit ca Parlamentul și Consiliul să nu intervină în bugetul intern al celeilalte instituții.

1975: Instituirea Fondului european de dezvoltare regională.

1977: PE dobândește competența de a respinge bugetul. Descărcarea de gestiune nu se mai acordă împreună de către Consiliu și Parlament, ci doar de Parlament. Curtea de Conturi Europeană înlocuiește Consiliul de audit și Auditorul CECO.

1978: Principiul „nicio linie bugetară fără temei juridic” devine obiectul unei dispute, în 1998 ajungându-se în fața Curții; se găsește o soluție prin adoptarea Regulamentului financiar.

1979: Primele alegeri directe pentru Parlamentul European. Parlamentul respinge bugetul din 1980, înființează Comisia pentru control bugetar și adoptă descărcările de gestiune pentru fiecare instituție și agenție, în locul unei singure descărcări de gestiune pentru întregul buget.

1984: Consiliul de la Fontainebleau aprobă „corecția” în favoarea Regatului Unit și creșterea contribuției bazate pe TVA.

1988: Acordul interinstituțional privind perspectivele financiare pe termen lung, inclusiv o majorare a resurselor pentru dezvoltare regională/coeziune. Decizia privind resursele proprii care reduce dependența de TVA și introduce contribuții bazate pe produsul național brut.

1993: Curtea de Conturi dobândește noua competență de a acorda sau refuza o declarație de asigurare pentru a confirma faptul că conturile anuale ale UE sunt în regulă.

1998: Refuzul Curții de Conturi de a acorda o declarație de asigurare pentru conturile din 1996 conduce la refuzul Parlamentului European de a acorda descărcarea de gestiune și, în martie 1999, la demisia Comisiei.

2006: Parlamentul European respinge noile perspective financiare pentru a-și asigura preferințele politice înainte de aprobarea perspectivelor.

2009: Tratatul de la Lisabona intră în vigoare, aducând cele mai mari modificări normelor bugetare din 1977 înapoi. Procesul de conciliere privind bugetul anual duce la adoptarea cu întârziere a bugetelor pentru 2011, 2013, 2015 și 2019.

Anexa II: Ciclul de viață al bugetului anual și descărcarea de gestiune pentru execuția bugetului, exemplul exercițiului bugetar 2019

Ianuarie-martie 2018: Comisia pentru bugete a Parlamentului pregătește orientări pentru bugetul pe 2019.

Aprilie 2018: Comisia primește estimări privind nevoile în materie de cheltuieli pentru 2019 din partea serviciilor sale și din partea tuturor celorlalte instituții și agenții.

Iunie 2018: Comisia propune bugetul pe 2019 înaintea termenului legal, stabilit la 1 septembrie.

Iulie 2018: Comisia pentru bugete a Parlamentului pregătește mandatul pentru bugetul pe 2019.

Septembrie 2018: Consiliul adoptă poziția sa comună privind bugetul pe 2019.

Septembrie-octombrie 2018: Comisia pentru bugete a Parlamentului, iar apoi plenul adoptă amendamente.

Octombrie-noiembrie 2018: Comitetul de conciliere se reunește timp de trei săptămâni, însă nu se ajunge la un acord, astfel că bugetul nu este adoptat.

Decembrie 2018: Comisia prezintă de urgență o nouă propunere de buget pe 2019, care este adoptat de Consiliu și Parlament.

Anul 2019: Execuția bugetului. Se adoptă bugete rectificative pe măsură ce circumstanțele se modifică.

Mai 2020: Comisia prezintă conturile pentru 2019.

Mai-octombrie 2020: Curtea de Conturi examinează conturile pentru 2019.

Noiembrie 2020: Curtea de Conturi publică Raportul anual pe 2019 și acordă (sau nu) declarația de asigurare.

Noiembrie 2020-ianuarie 2021: Comisia pentru control bugetar a Parlamentului organizează audieri cu comisarii și evaluează raportul anual al auditorilor și declarația de asigurare pentru 2019.

Ianuarie-februarie 2021: Votul cu majoritate calificată în Consiliu privind recomandarea de descărcare de gestiune.

Februarie 2021: Comisia pentru control bugetar a Parlamentului pregătește rezoluția referitoare la descărcarea de gestiune.

Martie 2021: Parlamentul ia o decizie privind descărcarea de gestiune pentru 2019 de 1) a acorda sau 2) a refuza sau 3) a amâna aceasta cu șase luni, în așteptarea unor verificări suplimentare.

Octombrie 2021: În caz de amânare, Parlamentul trebuie să decidă dacă acordă sau nu descărcarea de gestiune pentru 2019.

Anexa III: Angajamentele aferente cheltuielilor multianuale începând cu 1988

1988-1992 (prețuri din 1988)	Total (milioane ECU)	Media anuală (milioane ECU)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din PNB	1993-1999 (prețuri din 1992)	Total (milioane ECU)	Media anuală (milioane ECU)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din PNB
Politici multianuale	9310	1862	3.8	3.6	Politici interne	31587	4512	6.0	6.0
Coeziune	53140	10628	21.7	20.4	Coeziune	176398	25200	33.3	33.3
Agricultură	142200	28440	58.1	54.5	Agricultură	255570	36510	48.2	48.2
Alte politici	12488	2497.6	5.1	4.8	Acțiune externă	32400	4629	6.1	6.1
Administrație	22700	4540	9.3	8.7	Administrație	25480	3640	4.8	4.8
Angajamente	244578	48916			Angajamente	529885	75698		
Plăți	234679	46936			Plăți	505238	72177		
Angajamente în % din PNB	1.20				Angajamente în % din PNB	1.28			
Plăți în % din PNB	1.15				Plăți în % din PNB	1.22			
„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	16305			6.3	„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	0			0
Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din PNB	260883				Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din PNB	529885			

Surse: Parlamentul European, Consiliul și Comisia (1988; 1993; 1999; 2006), Consiliul (2013), Comisia Europeană (2018b)

2000-2006 (prețuri din 1999)	Total (milioane €)	Media anuală (milioane €)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din PNB	2007-2013 (prețuri din 2004)	Total (milioane €)	Media anuală (milioane €)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din VNB
Politici interne	43830	6261	6.8	5.7	Competitivitate	74098	10585	8.6	7.0
Coeziune	213010	30430	33.0	27.8	Coeziune	308041	44006	35.6	29.2
Agricultură și pescuit	267370	38196	41.4	34.9	Agricultură și pescuit	293105	41872	33.9	27.8
Mediu și dezvoltare rurală	30370	4339	4.7	4.0	Mediu și dezvoltare rurală	78239	11177	9.0	7.4
Ajutor de preaderare	21840	3120	3.4	2.9	Libertate, cetățenie	10770	1539	1.2	1.0
Acțiune externă	32060	4580	5.0	4.2	Europa în lume	49463	7066	5.7	4.7
Administrație	33660	4809	5.2	4.4	Administrație	49800	7114	5.8	4.7
Angajamente	646190	92313			Angajamente	864316	123474		
Plăți	641500	91643			Plăți	820780	117254		
Angajamente în % din PNB	1.08				Angajamente în % din VNB	1.05			
Plăți în % din PNB	1.07				Plăți în % din VNB	1			
„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	119665			15.6	„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	189326			18.0
Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din PNB	765855				Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din VNB	105364			2

2014-2020 (prețuri din 2011)	Total (milioane €)	Media anuală (milioane €)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din VNB	2021-2027 (prețuri din 2018)	Total (milioane €)	Media anuală (milioane €)	% cheltuieli	Nivelul de referință în % din 1,28 % din VNB
Competitivitate	125614	17945	13.1	10.2	Piață, inovare, digital	166303	23758	14.7	12.7
Coeziune	325149	46450	33.9	26.5	Coeziune	330642	47235	29.1	25.3
					Valori	61332	8762	5.4	4.7
Agricultură și pescuit	277851	39693	28.9	22.6	Agricultură și pescuit	254247	36321	22.4	19.4
Mediu și dezvoltare rurală	95328	13618	9.9	7.8	Mediu și dezvoltare rurală	82379	11768.	7.3	6.3
Libertate, cetățenie	15686	2241	1.6	1.3	Migrație și gestionarea frontierelor	30829	4404	2.7	2.4
Europa în lume	58704	8386	6.1	4.8	Vecinătate și întreaga lume	108929	15561	9.6	8.3
					Securitate și apărare	24323	3475	2.1	1.9
Administrație	61629	8804	6.4	5.0	Instituțiile UE	58547	8364	5.2	4.5
					Alte costuri administrative	17055	2436	1.5	1.3
Angajamente	959988	137141			Angajamente	1134583	162083		
Plăți	908400	129771			Plăți	1104803	157829		
Angajamente în % din VNB	1				Angajamente în % din VNB	1.11			
Plăți în % din VNB	0.95				Plăți în % din VNB	1.08			
„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	268797			21.9	„extrabugetar” din cauza nivelului angajamentelor mai mic de 1,28 % din PNB	173765			13.3
Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din VNB	1228785				Angajamente dacă nivelul este 1,28 % din VNB	1308348			

Bugetul Uniunii Europene are trei piloni: cheltuielile, finanțarea și auditul gestiunii sale. Această notă de informare se referă la originile bugetului, la evoluția sa prin planificarea multianuală și la procesul anual de întocmire a bugetului. Contextul în care a fost elaborat prezentul document a fost reprezentat atât de evoluția competențelor Parlamentului European în domeniul bugetar, cât și de evoluția finanțării bugetului și a procesului de audit. De la apariția primei Comunități Europene în 1952, au existat tensiuni la nivelul instituțiilor europene și al statelor membre în legătură cu procesul de întocmire a bugetului, precum și o strânsă legătură între reformele care vizează cheltuielile și cele legate de finanțare.

CLAUZĂ DE RESPONSABILITATE

Prezentul document li se adresează deputaților și membrilor personalului Parlamentului European pentru a-i sprijini în desfășurarea activității lor parlamentare. Conținutul acestui document reprezintă exclusiv responsabilitatea autorului/autorilor și orice opinii exprimate în acesta nu reprezintă poziția oficială a Parlamentului European.